ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI ARALIK 1970 SAYI 106

Benim Dedem İllüzyonist

Yeni Yıl

Gözlerimiz yolda kaldı,
Nerdesin çabuk söyle?
Herkesi bir telâş aldı,
Ne beklettin bizi böyle?

Senin eski arkadaşın
Artık burda işi bitti
Gecenin tam yarısında
Sen gelirken kalktı gitti...

Yılbaşında pek çok vardır
Yaşına yaş ekliyenler.
Ama en çok çocuklardır
Seni candan bekliyenler...

Seviyorsan sen de bizi,
Unutupta lâfa dalma!
Tez büyükmek istiyoruz,
Altı aydan fazla kalma!

İ. H. SUNAT

ÇALGICI DOSTLAR

VEDAT DEMİRCİ

Sevgili çocuklar siz hiç hayvanların çalgı çaldıklarını duydunuz mu? Duymadıysanız bu masalı dikkatle okuyun. Size ünleri bütün dünyaya yayılan bu sevimli dostları ve başından geçenleri anlatacağım.

Vaktiyle bir adamın bir eşeği varmış. Her işe onu koşar, dolu dolu çuvalları, ağır ağır yükleri taşıtırmış. Fakat seneler geçince eşekçik eskisi gibi yük taşıyamaz olmuş. Sahibi de ihtiyar, işe yaramıyan bu emektarı ahırın bir köşesine atıvermiş. Buna çok üzülen eşek evden kaçıp başka yerde çalışmaya karar vermiş. Dediğini de yapmış. Bir gece gizlice evden çıkıp şehrin yolunu tutmuş. Yolda kendisi gibi ihtiyarlayıp sokağa atılan bir köpekle kar-

şılaşmış. Hemen dost oluvermişler. Sonra beraberce şehre doğru yol almışlar. Tam şehir uzaktan gözükürken, karşılarına bir horoz çıkmış. O da ihtiyarlayıp, yorgun düştüğü için sabahları çiftliktekileri uyandıramıyor, bunun için de çok kötü muamele görüyormuş. Buna dayanamıyan horoz kısmetini başka yerde aramak için çiftliği terk etmiş. Böylece horoz da bizimkilerin arasına katılmış, başlarından geçenleri anlata anlata giderlerken bu defa da yaşlı mı yaşlı, gözlerinden uyku akan palabıyık kedi kesmiş yollarını : «Hey böyle baş başa vermiş nereye gidiyorsunuz?» diye sormuş. Onlar da: «Şehire kısmetimizi aramaya gidiyoruz» deyince, yaşlı kedi: «Ah beni de alın aranıza, ben de iş aramak için yollara düştüm, efendim beni sokağa attı» demiş. O zaman içlerinden en tecrübeli olan eşeğin aklına parlak bir fikir gelmiş. Hepimizin sesi yanaba atılmaz küçük bir orkestra kurar, ekmeğimizi çıkartırız demiş. Buna çok sevinen yeni dostlar şehire doğru prova ederek yürürlerken uzakta bir ışık görmüşler. Köpek: «Aman arkadaşlar ilerde bir ev var galiba. Hemen oraya gidelim. Biraz et, bir kaç parça kemik bulursak hiç te fena olmaz» demiş. Hepsi yorgun, bitkin bir şekilde eve yaklaşınca, içerde bir takım bağırmalar, çağırmalar, karışık sesler duymuşlar. Hemen pencerenin altına saklanıp, içeriyi dinlemeye koyulmuşlar. Bu adamlar o evi soymaya gelen hırsızlar değil miymiş! Bizimkiler evin sahibine nasıl haber vereceklerini, ve hırsızları kaçıracaklarını düşünmeye başlamışlar. Nasıl bir kurnazlık gelmiş akıllarına biliyor musunuz? (Yandaki fotoğrafa bakın). İşte tam öyle: Eşek pencerenin yanına yanaşmış, köpek onun üzerine çıkmış, kedi köpeğin üzerine, en hafifleri olan horoz da kedinin üzerine pırr diye fırlayıp çıkmış.. Hahh, şimdi içeriyi rahatça görebiliyorlarmış. Horoz arkadaşlarına: «Şehirde kuracağımız orkestrayı burda kuralım, hepimiz bildiğimiz gibi bağıralım. O zaman hırsızlar korkarak kaçacaklardır» demiş. Hepsi birden bağırmaya başlayınca neye uğradıklarını şaşıran hırsızlar hiç bir şey çalamadan kendilerini dışarı zor atatmışlar.

Bu ortalığı çınlatan sesleri duyarak uyanan evin sahibi de gecelikle dışarı fırlamış. Bizim kafadarları kule gibi üst üste görünce adamcağız gülmekten yerlere yatmış. Ama kedi'den başına gelenleri öğrenince bizim dostların hayvan olduklarını unutarak bir bir öpmüş ve onlara çiftliğinde ölene kadar kalarak, bekçilik etmelerini teklif etmiş. Onlar da bu teklifi sevinçle kabul etmişler. Bir taraftfan bekçilik yapar bir taraftan da pek âlâ orkestramızı kurabiliriz demişler. Horoz uzun uzun öterek en tatlı sesiyle «Birlikten kuvvet doğar. İyi ki bir birimizi bulduk» demiş.

Sevgili çocuklar sakın size hizmet edip iyilik edenlerden, işe yaramaz hale gelince, yüz çevirmeyin.

Bu gün, bu dört kafadar belki yaşamıyordur ama; Almanya'nın Bremen şehrinde hem bronzdan, hem de altından olan kocaman heykelleri dimdik ayakta duruyor. Gelen geçenlere: «Birlikten kuvvet doğar, inanmazsanız biz Çalgıcı Dostların öyküsünü, bilenlere sorun» derler.

Sizin de bir gün yolunuz oralara düşer de bu heykelleri görürseniz, öykülerini hemen hatırlarsınız değil mi?

Spor KÖŞEMİZ

Hazırlayan: Kenan Akıcı

Kayak sporu son yıllarda yurdumuzda büyük gelişmeler gösteriyor. Özellikle Yeşil Bursamız bu konuda dev hamleler yapıyor.

Bursa'nın kayak merkezi Uludağ'da konuyla ilgili yoğun çalışmalar var.

Birkaç yıl öncesine kadar değerini önemsemediğimiz Uludağ eski tesislerine eklenecek yeni tesisleriyle modern bir kış sporları merkezi haline gelecek.

Bursa Bölgesi kayak takımının küçük ve büyük yarışmacıları ajanları Mustafa Yıldırım ile birlikte.

Kısa bir süre sonra hizmete girecek tesislerin yapımında Bursa'daki kamu ve özel kuruluşların gösterdiği çabaya bütün gücüyle katılan Uludağ Kayak Kulübünü de gönülden kutlamayı görev biliyorum.

Kayak Kulübü, kurulduğundan bu yana düzenlediği Kış Festivaleri ile Uludağ'ı tüm Türkiye'ye tanıtırken sportif yönden de büyük aşamalar gösteriyor.

Örneğin, küçük yaştaki minik sporcuları kayakta eğiterek yarına şampiyonlar hazırlıyor.

Kayak Ajanı ve Beden Eğitimi öğretmeni Mustafa Yıldırım'ın metodlu çalışmaları ile ele alınan minik kayakçılar içinde şimdiden büyük ümit verenler var.

Ayrıca minikler sporda teknik ve metodik olarak eğitilirken okul derslerini de

Bursa Bölgesinin minik kayakçılarından Haldun Beceren

ihmal etmemeleri için özel bir dikkat gösteriliyor.

Önümüzdeki yıllarda semeresini verecek ve Türk kayakçılığının geleceğini tayin edecek yarının büyüklerine şimdiden başarılar dilerken, yılmadan çalışan öğretmenlerini de güçlü çalışmalarından dolayı kutlarız.

Geçen yılın Okullararası Türkiye Şampiyonu Ankara Yıldırım Beyazıt Lisesi Futbol Takımı.

OKULLARARASI SPOR YARIŞMALARI BAŞLADI

İstanbul Kız ve Erkek Okullar spor karşılaşmalarına 3 stad ve 6 salonda başlanıldı.

İstanbul Millî Eğitim Müdürlüğü Beden Eğitimi Müdür Yardımcısı Mustafa Türk, bu yılki yarışmalara 84 okul sporyurt'u ve 47 oyun yuvası'nın katılacağını açıkladı.

Mustafa Türk, bu yıl yeni açılan okulların da yarışmalara katılacaklarını bildirmeleri üzerine, geçen yıl 3 küme şeklinde yapılan Erkek Liseleri ve dengi okulları futbol maçlarına bu yıl 4 küme üzerinden devam edileceğini bildirdi. Böylece yarışmalara 50 okul katılacak.

Öte yandan 28 nisan - 2 mayıs tarihleri arasında yapılacak Türkiye Futbol Şampiyonasında Ankara Yıldırım Beyazıt Lisesi yine iddialı.

Okul Müdürü Zekeriya Ünlü «Bu yıl da Futbol'da ididalıyız. Amacımız geçen yıllarda olduğu gibi şampiyonluğu kazanmak. Avrupa'da ün yapan okul takımımız bunu sürdürmek için gayret sarfedecektir» dedi.

Okullararası voleybol maçlarında ise, erkeklerde 54 lise ve dengi, 35 orta, kızlarda 20 lise ve dengi, 12 orta okul katılıyor.

Basketbol'da, erkeklerde 54 lise ve dengi, 29 orta. Kızlarda 14 lise ve dengi okul katılacak.

Ayrıca, atletizm yarışmalarına da devam ediliyor.

Bu arada, güreş, boks, masa tenisi, eskrim, jimnastik yarışmalarının programları da hazırlanıyor.

Yeni öğretim yılında spor yarışmalarına katılacak tüm okullarımıza başarılar dileriz.

Benim Dedem İllüzyonist

Sanat hayatının ellinci yılında ZATİ SUNGUR

Hazırlıyan: Vedat Demirci
Fotoğraflar: F. Aşıklar

Size bu sayımda Özel Şişli Terakki Okulu 3-A sınıf öğrencisi Argu Sağtürk'ün, ünlü bir ilüzyon sanatçısı olan dedesi Zati Sungur ile yaptığı röportajı sunacağım.

Bu röportajı okurken ünü dünyaca tanınan bir sanatçıyı ve onun sanatı hakkındaki düşüncelerini öğreneceksiniz.

Argu — Dedeciğim sizde bu sanata karşı ilgi nasıl ve nerede başladı?

Z. Sungur — Bu sanatın yurdumuzda adı bile yokken ben altı yaşında Bursa'da, kartondan manşetler yapar, kelebek yaka takar, böylece sözde kostümümü tamamladıktan sonra sanki sahnedeymişim gibi evde oyunlar yapardım. Çok ciddi bir aileye mensuptum. Bir erkek kardeşim daha vardı. O da Bursa'da öğrenci idi. Her fırsatta evdekileri ve arkadaşlarımı başıma toplar ilk marifetlerim olan mendil altında para kaybetmeyi, fincan altındaki fındıkların yerini değiştirmeyi başarıyla yapar onları hayretler içinde bırakırdım. Sonra Bursa rüştiyesine (ortaokul) devam ettim. Ondan sonra da Bursa sultanisine (lise) gittim. 1914 te İstanbul Deniz Okulu'na girdim. 1916 da Almanya'ya denizaltıcılık eğitimi için gönderildim. Orada 1919 za kadar okula devam ettim. İhtilâl dolayısıyle okul kapanınca arkadaşlarım Türkiye'ye döndüler ben dönmedim ve çalışmalarıma devam ettim.

Argu — Bu konuda ilk dersi kimden aldınız?

Z. Sungur — Dersi kimseden almadım, tabiattan aldım, 1920 den beri de sahneye çıkarak profesyonel bir şekilde çalışmaktayım. 1922 de Amerika'ya gittim. 14 yıl çeşitli üllerde çalışarak bu mesleği ilerlettim, şöhret sahibi oldum. 1936 yılında yurda döndüm. Böylece yirmi yıl yabancı memleketlerde çalışmış oluyordum. Türkçe hariç altı lisan bilirim. Türkiye'ye geldikten sonra da Mısır, Kıbrıs, Avusturya, İtalya ve Yunanistan'a olmak üzere çeşitli seyahatler yaparak oralarda da hünerlerimi gösterdim. Şimdiki halde, üç senedir âletlerin yapımıyla meşgul olduğum için sahneye çıkmıyorum. Gayem Türk gençliğine bu sanatı armağan edip, bu yolda yardımcı olmaktır. Bu sanat toplumları çok eğlendiren, ilgilerini çeken bir sanattır.

Argu — Dedeciğim bu sanatla ilgili yabancı uluslarda okullar var mı?

Z. Sungur — Enstitüler ve stüdyolar vardır.

Argu — Acaba bizde de açılamaz mı?

Z. Sungur — Biz bu stüdyoyu 1964 yılından beri açmış bulunuyoruz. Birçok öğrencilerimiz var. Şöyle ki, bu sanata ilgi duyan gençler yurdun her köşesinden bize mektuplar yazarak bilgi alırlar.

Argu — Dedeciğim sahnede hiç şaşırıp ta başarısızlığa düştüğün oldu mu?

Z. Sungur — Hiç olmadı çok şükür. Yalnız asistanlarımın şaşırdıkları olmuştur ben onu hiç belli etmeden atlatıp oyunuma devam etmişimdir.

Argu — (Burada bize dönerek) Efendim ben okulda bir defasında arkadaşlarıma müsamerede yirmi dakikalık bir program hazırlamıştım. İşte ne olduysa o gün oldu. O günü hiç unutamam. Annem bana asistanlık ediyordu. Dedemden öğrendiğimiz numaraları yapacaktık. Aslında dedemle büyük annem bu programda bana asiste edeceklerdi. Hastalandıkları için annem geldi. Bir kutudan renkli mendilleri çıkartacaktık. Annem seyircilerin duyamıyacağı bir sesle bana önümdeki kutuyu kaldırmamı ısrarla söylüyordu. Halbuki o kutu kaldırılmıyacaktı. Anneme uydum, kutuyu kaldırma-

dım. O oyun falso ile neticelendi. Ama ondan sonrakiler başarıyla sonuçlandı. Bu olaya çok üzülen annem sana bir daha asistanlık etmiyeceğim deyince, ben: «Anneciğim senden başka asistan istemem» diyerek gönlünü aldım.

Argu — Dedeciğim benim de ilüzyonist olmamı ister misin?

Z. Sungur — Pek tabiî. Önce eğitimini tamamlaman gerek.

Argu — Dedeciğim sanatınla ilgili unutamadığın bir anı var mı?

Z. Sungur — Çok var. Brezilya'da bir temsil anında kızı keserken üstüme tabancalar patlamıştı. Seyirciler kızı sahiden keseceğim zannetmişler. Bir şans eseri kurtuldum.

Argu — Dedeciğim bana kısaca sanatını tanımlar mısın?

Z. Sungur — İlüzyon hayâli bir hünerdir. Aslı olmıyan şeyi var gibi göstermektir. Bu sanatta çalışanların çok sabırlı olmaları, oyunları gayet dikkatli ve kendilerinden emin olarak yapmaları gerekir. Bu işin sırrı, seyircilerden gizlemektir. Çok çalışmak ve seyirciye saygılı olmak gerekir.

Bu arada Zati Sungurun hanımı söze karışıyor:

— «Zati Bey çalışmıya başlayınca dünya ile ilişkisini keser âdeta. Yemek zamanı gelip te çağırmasak stüdyosundan çıkmak istemez. Onun işi elektrikçilik, marangozluk, her türlü ustalıktır. Elinden gelmiyen yoktur. Bütün oyun âletlerini kendi yapar. İş tulumunu üstüne geçirdi mi artık onun bir tamirciden farkı yoktur. Acı bir anımız vardır.

Bir gün gene stüdyosunda çalışırken parmağını kesmiş. Hemen ilk yardım hastahanesine götürüldü. Kendisine doktorlar: «Usta adın ne?» diye sormuşlar. Zati Sungur olduğunu öğrenince hayretler içinde kalmışlar. Zati Sungur ilâve ediyor:

— «Bu sahne sanatlarının en zorudur. Halen günde on saat çalışırım,» diyor.

Bir zamanlar bir manava gitse kavun, karpuzların peşinden tabur halinde geldiği, bir bankaya girse paraların paket halinde arkasından havalandığı söylenirdi. Kendisinden bu iş nasıl olurdu diye sorduğumda: «Efendim bu işin aslı, sanatımız icabı onu öyle göstermektir. Aslında değişen birşey yoktur tabii» diye cevap verdi.

Sıra Argu ile dedesinin birlikte yapacakları gösterilere gelmişti. Artık kutulardan tavşanlar mı çıkmadı, renk renk mendiller mi? Neler neler... Bütün bunlar öylesine bir çabukluk içinde yapılıyordu ki insanın gözlerine inanması imkânsızdı. Bütün gördüklerimiz, böylesine sabırlı ve azimli çalışmanın ürünleri idi ve insan zekâsının tabiata meydan okurcasına karşı koyuşuydu âdeta.

Ünü yabancı ülkelere kadar gidip oralarda Türk'ün bu gücünü de tanıtan bir üstadı torununun kaleminden tanımak fırsatını bize verdiğinden dolayı sayın Zati Sungur'a sanat hayatının ellinci yılında en güzel dileklerle daha nice nice başarılı yıllar, benim devamlı bir okurum olan küçük Arguya da sonsuz teşekkürler ve mutluluklar diliyoruz.

ZATİ SUNGUR SAHNEDE

HEDEF AY

Bu oyunu oda içinde, arkadaşlarla oynar, çok tatlı ve eğlendirici dakikalar geçiririz.

Oyun malzemesi olarak bulacağımız bir karton silindir (bu mimar veya mühendislerin plânlarını rulo yapıp koydukları kartonlar da olabilir) in bir ucuna takacağımız lâstik ve ona tutturacağımız mandaldan ibarettir. Sonra duvara asacağımız bir gülen ay ve beşer santim aralıkla kalınca çizilmiş dairelerden meydana gelen hedeftir.

Mandalı belirli bir uzaklıktan hedefe atan oyuncular puan toplamına göre oyunu kazanacaklardır.

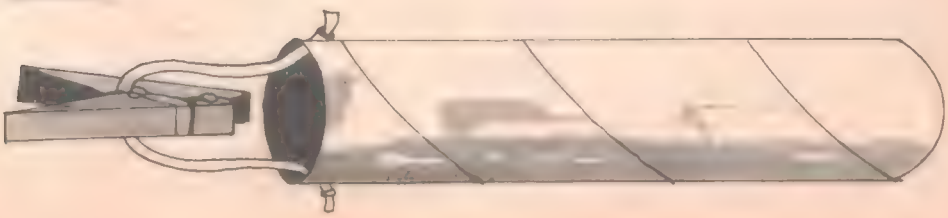

Bunları Biliyor muydunuz?

GELECEĞİN OTOMOBİLİ :

«Bugün benzinle işleyen otomobiller tarihe mi karışıyor» sorusuna Avrupalı ve Amerikalı fen adamları «evvet!» cevabını vermektedirler. Onların söylediklerine göre «geleceğin otomobilleri su ile işleyenler olacak ve rekor kıracaklardır. Bu arabalar saatte 160 kilometreden fazla hızla gidebilecekler, her bin kilometrede 50 litre su ve yaklaşık olarak da 5 litre benzin sarf etmiş olacaklardır »

Şimdi ise, bütün dünyada, her yıl, fabrikalardan 30 milyon benzinle çalışan otomobil çıkmaktadır. Su ile işleyen otomobiller çıkınca herkes arabasını değiştirmek isteyecektir elbette!

●

KURNAZ TAVUK :

Amerika'nın Elendale şehrinde bulunan dört ayaklı bir tavuğun iki önemli özelliği varmış: Bu hayvan, bir gün iki ön ayağıyle, ertesi gün de iki arka ayağıyle yürüyormuş. Yumurtaları da çok iriymiş

●

MADEN SUYU :

Fransızların çok şarap içtikleri söylenir. Fakat onların, madensuyunu da çok içtiklerini unutmamak gerekir. Çünkü 1968 yılında Fransa'da 2 milyar 600 milyon şişe madensuyu içilmiştir.

●

ARILAR ZARARSIZMIŞ :

Hindistan'da balcılık ile uğraşan sakallı bir adam, kocaman sakalını bir kovan durumuna getirmiş ve arılardan hiç de rahatsız olmuyormuş. Böylelikle, arıların hiç bir zarar vermeyen böcekler olduğunu göstermek istiyormuş herkese ...

Acaba arılar herkese karşı böyle midirler dersiniz?

●

YENİ BİR MÜZE :

Fransa'nın Nice kentinde uluslararası yeni bir müze açıldı. Ama bu müzede ne tablolar, ne heykeller, ne de değerlil mücevherat vardır. Burada, her biçimde ve renkte 15 bin deniz hayvanının kabukları bulunmaktadır. Ne tuhaf deniz hayvanı kabukları vardır bu müzede, bilseniz. Altın kabuklular, ancak bir balığın karnından çıkarılanlar, başka bir deniz hayvanı kabuğundan kendisine manto yapanlar!

●

GÜVELER :

Güve denilen ufak böcekler, bir oturuşta, kendi büyüklüğünün üç katı kadar yün yiyebiliyormuş. Başka hayvanların da bir oturuşta yiyebildikleri şeyleri göz önüne getirirsek güveye, en obur hayvan diyebiliriz her halde.

●

RADYOMUZ :

Memleketimizde radyo yayınları ilk kez, 8 Eylül 1926'da özel bir şirket tarafından yapılmış, 31 Kasım 1938'de de hükümete geçmiştir.

ŞEMSİYENİN DE TARİHİ VAR

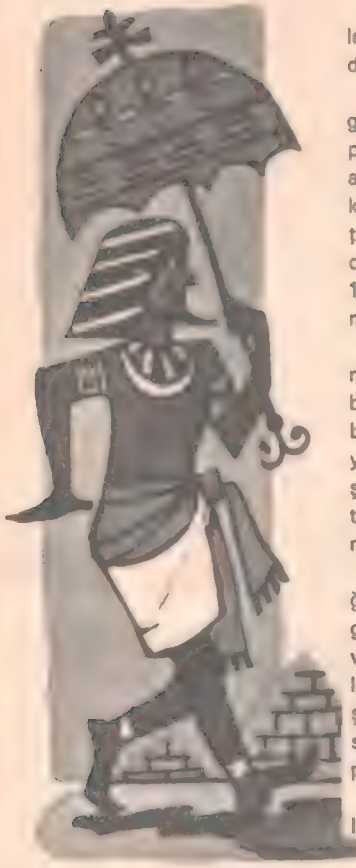

Yağmurların başlamasıyla yağmurluk ve şemsiyelerimizi çıkarırız. Hiç şimdiye kadar şemsiyenin nerden geldiğini düşündünüz mü?

Şemsiye Asya ve Mısır'ın eski günlerine kadar gider. Önceleri, yağmurdan çok, güneşten gölge yaparak korunmak için, yalnızca hükümdarlar, din adamları ve diğer yüksek mevki sahipleri tarafından kullanılmıştı. Bir Çin hikâyesi şemsiyenin bir kadın tarafından icad edildiğini söyler. Sıcak Asya'da, doğuda da güneşten korunmak için kullanılmıştı. 18. yüzyıl başında şemsiyeler batı dünyasına yağmurdan koruyucu olarak tanıtıldı.

Şemsiyenin Amerikan kolonilerinde ilk görünüşünün gürültü çıkardığı söylenir. Baltimor'da küçük bir dükkân Hindistan'dan yeni dönen bir gemiden bir şemsiye elde etmişti. Dükkân sahibi çekinerek yeni şemsiyesiyle caddede gözükünce herkes şaşırıp kaldı. Kadınlar bağırdı, atlar kaçıştı, çocuklar taşladı. Sonunda kasaba yöneticileri halkı susturmak için zor kullandılar.

Büyükannelerimizin zamanının şemsiyeleri çoğunlukla siyah ve iki kişiyi yağmurdan koruyacak genişlikte idi. Bu günün şemsiyeleri küçük, renkli ve çeşitli malzemeden yapılmaktadır. Bazıları kullanılmadığı zaman katlanıp bavulda veya cepte taşınabilecek şekildedir. Bazılarının bir trafik kazasını önlemede emin olmak için dışarıyı gösteren pencereleri bile vardır.

Şemsiyelerin çoğunun küçük püsküllleri veya saplarına eklenmiş süsleri olduğunu görmüşsünüzdür.

Uzun zaman önce şemsiyeler İngiltere'de ilk yapıldığında, imalâtçılar yıldırım düşmesine karşı sapına palamut bağlamışlardı. Şimşek tanrısına göre meşe ağacı kutsal sayılırdı ve meşenin meyvası palamutun şemsiyenin altındaki insanı koruyacağına inanılırdı. Eski batıl inançtan kalma olarak bugün hâlâ şemsiyelerde püskül ve süsler vardır.

İşte böylece yağmurların başlamasıyla ortaya çıkan çeşitli renkte ve şekillerdeki şemsiyeler günümüze ayrı bir renk katmaktadırlar.

YANGINA KOŞAN KRAL

Margaret Evelyn Singleton
Çeviren: Mehtap Sümersan

Kral Orky daha küçücükken tehlike çanını duyar duymaz saraydan dışarı fırlar, yangın arabalarının peşine takılırdı. Çocukken ve prensliğinde bu o kadar göze batmıyordu ama, kral olunca da bu huyuna devam etmesi pek te hoş kaçmıyordu.

İtfaiyenin sirenini duyar duymaz nerde olursa olsun, ne vaziyette olursa olsun yarı giyinmiş bir şekilde sokaklara fırlaması kraliçeyi çok üzüyordu. Bir gün kraliçe bu duruma karşı gelmek amacıyla krala: «Oh lütfen kral hazretleri, itfaiyeleri kovalamaktan vazgeçin. Bu ağırbaşlılık değil. Sonra halkımız ne düşünür?» dedi. Kral: «Onlar beni severler, bunu hiç te yadırgamıyorlar» diye bağırdı. Sonra: «Siz halktan da kaç kişinin itfaiyelerin ardından koştuğunu görmelisiniz. Niçin siz de bize katılmıyorsunuz? Neler kaçırdığınızın farkında değilsiniz sevgilim. Koşmayı istemezseniz kraliyet arabalarını alabiliriz. Ben bu egzersizi seviyorum.»

«Oh hayır» diye içini çekti kraliçe. «Sizin yaptığınız yetişir. Hiç krallığa yakışmıyan birşey bu.» dedi ama kralı huyundan vazgeçiremedi. Gene bir gün itfaiye sirenleri ötmeye başlayınca kral ortalıktan kayboldu. Yangının nerde olduğunu öğrenip oraya giden kraliçe kralı bir merdivenin üzerinde, hortumdan gelen suyu yangına doğru tutarken buldu. «Kral Orky» dihe kraliyet arabasının penceresinden bağırdı. Karısının sesini duyan kral omuzunun üzerinden bakarak! «Oh, merhaba tatlım, seni gördüğüme çok memnun oldum, fakat şimdi meşgulüm. Bir dakikaya kadar burda işimiz bitiyor.» Gözlerine inanamıyan kraliçe arkasına yaslandı ve kralla gurur duydu. Kralın konuşmaya bile vakti yoktu. Çünkü söndürme işinde kralın rolü çok büyüktü.

Yangın söndüğü zaman halk hep bir ağızdan üç defa «Yaşa, yaşa, yaşa. Kral Orky çok yaşa. Şimdiye kadar gelen en iyi itfaiyeci şefimiz çok yaşa» diye bağırdı.

Bu muhteşem manzara kraliçeyi hayretler içinde bırakmıştı.

Kral işini bitirdi ve kraliyet arabasına binerken halkını eli ile selâmladı. Arabada terini silmek için mendili çıkardı ve sonra tacını giydi. Kraliçeye «Şimdi niçin bütün yangınlara koşmam gerektiğini görüyor musun? Bütün itfaiyeciler kralları olduğum gibi şefleri de olmamı istediler.» «Oh evet sen harika bir itfaiyeci şefisin» dedi kraliçe. Alçak gönüllü kral tebessüm ederek: «Bu bir şey değil. Artık çok yangın olmıyacak» «Nerden biliyorsun diye sordu?» kraliçe. Kral: «Çünkü her yeni yapılan binanın yanmıyan madlerden yapılması için emir çıkardım» diye cevap verdi.

Sonra her ikisi de vazifesini tam olarak yapanların rahatlığı ile mutlu ve güven içinde yollarına devam ettiler.

merdivenler VE yı

Bu oyun 2,3 veya 4 kişi ile oynanır. Bu oyuna oyuncuların başlıyabilmeleri için altı atmaları gerekmektedir. Sırası gelen her oyuncu attıkları sayı adedi kadar ilerlerler. Bir numaradan başlıyan oyuncular yılanın kuyruğuna gelirse, yılanı izliyerek başının bulunduğu kareye gider ve oyuna o kareden devam ederler. Eğer oyuncu merdivenin bir ucuna gelirse, merdiveni izliyerek öbür ucuna gider. Oyunu 100 no'lu kareye gelen kazanır. Oyuncuların kendilerine seçecekleri renkli düğmeler ilerleme fişi olacaktır. İlerleme sayılarını belirtmede bir tek zar da kullanılabilir. Zar yoksa sayılı göstergenin ortasından geçirilen toplu iğneyi, okun orta noktasından geçirip pervane gibi çevirdiğinizde, okun gösterdiği sayı ilerleme sayınız olacaktır.

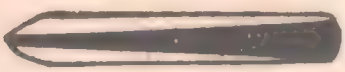

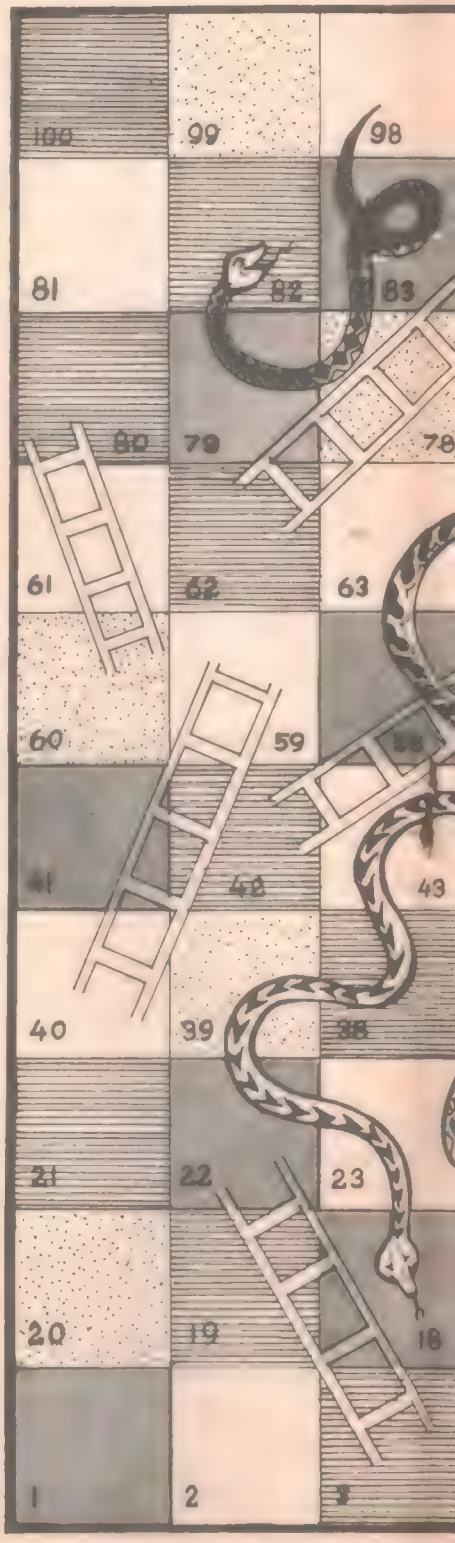

vılanlar

97
96
95
94
93
92
91
84
85
86
87
88
89
90
78
77
76
75
74
73
72
71
64
65
66
67
68
69
70
57
56
55
54
53
52
51
43
44
45
46
47
48
49
50
37
36
35
34
33
32
31
24
25
26
27
28
29
30
18
17
16
15
14
13
12
11
4
5
6
7
8
9
10

el işi

En basit şekillerle renkli kâğıtlardan veya kumaşlardan kestiğimiz parçaları tebrik kartı büyüklüğündeki kartonlara yapıştırarak yeni yıl tebriklerini kendimiz yapalım.

Böylece elimizin bir emeği olan eserler meydana getirirken yeni yıllarını kutladığımız arkadaşlarımıza da zevkli bir uğraşıyı da sağlık vermiş oluruz.

BULMACA oyun BİLMECE

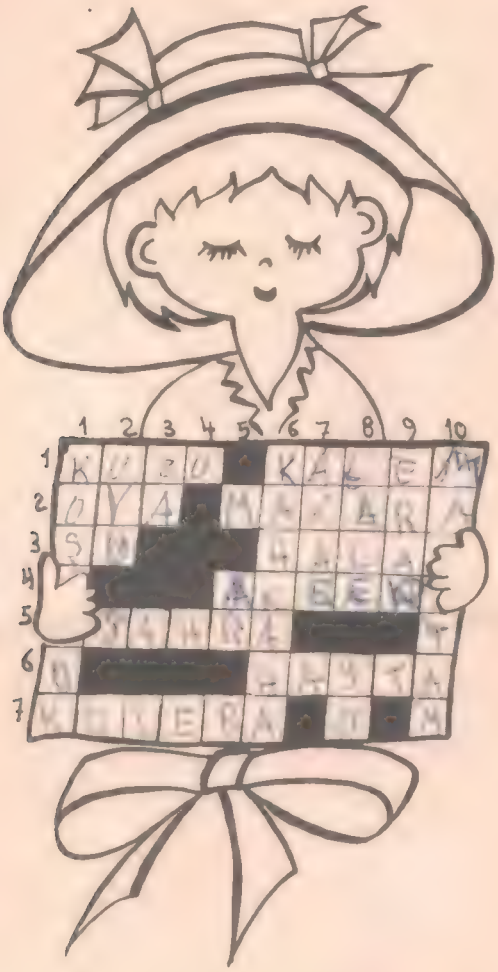

Soldan Sağa:

1. Bir hayvan ismi, yazı yazarken kullandığımız.
2. Bir kız ismi. Dikiş dikerken kullanılan.
3. Bir işaret zamiri. Babamızın kız kardeşi.
4. Zehirli bir hayvan.
5. Çöl.
6. İşaret zamiri. Sıhhati bozulan.
7. Son günlerde adı çok geçen bir hastalık.

Yukarıdan aşağı:

1. Bir emir. Eski bir silâh.
2. Bir emir.
3. Tersi çok'un aksi.
5. Utanma.
6. Gülme.
7. Akmazın aksi.
8. Bir çiçek ismi.
9. Top atışında sayı biriminin tersi.
10. Masanın ilk hecesi. Eksiksiz.

BULMACANIN ÇÖZÜMÜ 27. SAYFADA

DÜNYA ÇOCUKLARININ DA SEVDİĞİ YAZAR

CHARLES DICKENS

Enver Naci GÖKŞEN

Ünlü İngiliz yazarı Charles Diskens, 9 haziran 1870'de ölmüştü. 1970 yılı ise bu yazarın 100. ölüm yıldönümü. İngilizler, bütün bir 1970 yılı boyunca Ch. Dickens'i anmaya karar verdiler.

O, özellikle «*Küçük Nell*», «*Oliver Twist*», «*David Copperfield*» ve «*Küçük Doritt*» adlı kitaplarıyle bütün dünya çocuklarının sevgisini kazanmış bir yazardır. Romanlarını insanların birbirlerini daha çok sevmeleri, birbirlerine yardım etmeleri düşüncesiyle yazmıştır, diyebiliriz.

Ch. Dickens, 1812 yılında, yani bundan 158 yıl önce İngiltere'de doğdu. Okuyup yazmayı annesinden öğrendi. Ufak bir memur olan babası da oğlunun çok iyi bir insan olarak yetişmesini istiyordu. Baba, oğlunu yüksek bir iskemleye oturtarak karşısına alır, halk şarkıları öğretir, tarih olayları anlatırdı. Bu dersleri çoğu zaman da çalıştığı yazıhanede verirdi; çocuk açılsın, sıkılganlıktan kurtulsun diye... Küçük Dickens, yazıhanede babasını dinlerken bir yandan da, raftaki kitapları seyrederdi. Aralarında *Don Kişot, Robenson Krözüe* gibi kitapların da yer aldığı bu kitap rafını karıştırmak onun için en büyük zevkti. Bir an önce okuyup yazmayı ilerleterek bunları kendi kendine okumak için büyük bir istek duyuyordu.

Biraz yetiştikten sonra, annesinin gün aşırı verdiği 1 peny'i (yüz parayı) hiç harcamıyor, eski kitaplar satan bir adama götürüp veriyordu. Adam, bu paraları biriktirsin de kendisine kitap satsın istiyordu. Fakat onun biriktirebileceği parayla kitap satın alamayacağını gören iyi kalpli kitapçı, bir gün kendisine şöyle bir teklifte bulundu:

— Oğlum, senin harçlığın çok az. Bu paraları biriktirip de sana kitap satıncaya kadar çok zaman geçer. Senin bende birikmiş iki şilinin var. Bu para bende demirbaş olarak kalsın. İki şilinin aylık faizi 1 peni eder. Şimden sonra sana bu iki şilinin faizi karşılığında ödünç kitap vereceğim. İstediğin kitabı al, oku ve geri getir. Harçlığın da sana kalsın, başka şeyler alırsın onunla...: Epeydir bir sözlük arıyordum. Onu da buldum, sana armağan olarak veriyorum...»

O günden sonra Ch. Dickens, kendisini dünyanın en zengin kitaplığına sahip bir insan olarak gördü ve bu kolaylıktan yararlanarak birçok bilim ve edebiyat kitabı okudu.

Diskens, yazı yazmaya başladığı zaman o ihtiyar kitapçıyı hiç unutmadı, onun en yakın dostu oldu ve ilk yazı parasından da kendisine bir armağan aldı.

Dickens, bir gün eve geldiği zaman birkaç sandık kitapla karşılaştı. Annesi sevinçle müjdeyi verdi!

— Senin kitapçı dostun ihtiyar Ceymis Braun göndermiş. Bir de mektup yazmış sana!...

Dickens, mektubu okumaya başladı. Adamcağız, «Oğlum» diye başlayan mektubunda: «Sana vaktiyle, ben para istemem, ne vakit istersen gel, buradan kitap al! demiş olsaydım, fakirliğini yüzüne vurmuş gibi olacaktım...» diyor ve Dickens'in o güne kadar alıp geri getirdiği kitapların hepsini, 25. yaş günü dolayısıyle, kendisine armağan ettiğini bildiriyordu.

★

Charles Dickens, 11 yaşına değin okula gittiyse de babasının işleri bozulup borçlandığından okulu bırakmaya, ailesinin geçimine yardım etmeye mecbur kaldı. Önce, ayakkabı boyası satan bir dükkânda çıraklık yaptı. 1 yıl sonra bir boya deposuna girdi, orada şişe yıkadı, etiket yapıştırdı şişelere...

Bir gün, annesi babası -borçları yüzünden- hapse girince Dickens, bir oda tutarak tek başına yaşamak zorunda kaldı.

Bir ara, yine okula gitmeye başladı. Fakat 15 yaşına basınca okulu, bir daha dönmemek üzere bırakarak bir avukatın yanında kâtip olarak çalıştı. 19 yaşında da gazeteciliğe başladı. 21 yaşındayken ilk romanını yazdı.

Çocukluğu ve gençliği geçim sıkıntısı içinde geçen Ch. Dickens, evlendikten sonra 10 çocuk babası oldu. Çok kalabalık bir ailesi vardı ama çok kazandığı için de rahatlık ve bolluk içinde yaşayarak eski acılı günlerini geride bırakmış oldu.

İçten, çok düzenli bir yaşayışı vardı. Her gün aynı saatte yatar ve kalkardı. Saat 9 olunca çalışma masasına oturur, öğleye kadar çalışırdı. Öğleden sonra da yürüyüşe çıkardı.

Onun başarısını sağlayan, bu düzenliliği ile yılmak, usanmak bilmeyen direnişi ve hayatta yenik düşmek istemeyişiydi...

DAVİD COPPERFİELD'in konusu:

Hayatı boyunca 25 cilt roman yazmış olan Dickens, şöyle der: «Yazdığım bütün kitaplar arasında en çok sevdiğim *David Copperfield* (Deyvid Koperfild) dir.»

Bu romanda, yazar, yaşama zorluklarına karşı göğüs geren, yoksulluktan kurtulmak için direnen bir çocuğu anlatır.

Dilimize birkaç kez çevrilmiş olan *David Copperfield,* dünya çocuk klalsikleri arasına girmiş bir kitaptır. Bizim okul kitaplarımızda da yer almıştır. Bu kitabın özetini, «Türk Dili ve Edebiyatı» adlı kitaptan aktarıyoruz:

«David doğmadan altı ay önce babası ölmüştür. Onu, ince yapılı annesiyle dadısı büyütmüşlerdir. O, henüz çocukken annesi, sert yaradılışlı birisiyle evlenir. Evdeki hava, hele üvey halanın da gelmesi üzerine büsbütün değişir. Sıkı bir disiplin altına giren David, gözden düşmüş, sanki alıklaşmıştır; derslerinde bile başarı gösteremez. Azarlanır, dövülür, nihayet yatılı bir okula verilir. Bir süre sonra annesi, doğum sonucunda, çocuğuyle birlikte ölür.

Kimsesiz kalan David'le, dadısından başka ilgilenen yoktur. O da evlenince üvey baba ve hala tarafından bir şaraphanede işçilik yapmak üzere Londra'ya gönderilir. Orada yoksul Micowber'lerin evinde kalır. Şaraphaneyi bir türlü sevemez. Bir gün kaçar. Annesinin bazan söz açtığı büyük teyzesini bulur, ona sığınır...»

ODUNCU

MEMİŞ

Oduncu Memiş

GÜL BAŞKUT

Bir varmış bir yokmuş. Oduncu Memiş adında hayatını odunculukla kazanan bir adam varmış. Her gün erkenden ormana gider odun keser sonra bunları yüklenip şehirde satarmış. Bir gün gene ormanda odun keserken yerde bir yüzük bulmuş; her halde biri düşürmüştür sahibini arar bulurum derken o köyde açık gözlülüğü ile tanınan Ahmet'te ordan geçmekteymiş: «Hayrola Memiş, nedir o elindeki ver bakayım» demiş. Memiş önce saklamak istemiş ama sonra elindekinin yerde bulduğu yüzük olduğunu söylemiş, uzaktan göstererek gene cebine koymuş. Ahmet içinden: «Ben senden onu nasıl olsa alırım istediğin kadar sakla» demiş. Bizim Memiş akşam olup ta evine geldiği zaman karısına bulduğu yüzüğü göstererek: «Bak karıcığım ben ne buldum; kimbilir kimindir, şehire gidince sahibini arayıp teslim edeceğim» demiş. Karısı da: «Sen deli mi oldun bu çok kıymetli bir yüzüğe benziyor, bunu satar kendimize bir çok yiyecekler alırız» demiş. Buna razı olmamış ama bir taraftan da düşürür kaybederim diye karısına vermiş, dolabın üstüne koyarak saklamasını tenbih etmiş. Bütün bunları pencerenin bir kenarından seyredip içeriyi dinleyen fena kalpli Ahmet, Memiş gene ormana odun kesmeye çıkınca hemencecik içeri girmiş, karısına: «Aman benim karnım ağrıyor evime gidemedim, ne olur bizim eve git, karımı buraya çağır» demiş. Buna inanan Memiş'in karısı da hemen adamın karısını çağırmaya gidince Ahmet yüzüğü dolabın üstünden alıp cebine koymuş. Tam o sırada ortada bir cüce belirmiş ve Ahmed'e ver onu bana o benimdir o sihirli bir yüzüktür» deyince hayatında görmediği kadar küçük bir adamın konuşması insan gibi hareket etmesi Ahmed'in öyle komiğine gitmiş ki gülmekten kahkahalar atmaktan kendini alamamış. Kapı açılıp ta önde karısı arkada Memiş'in karısı telaş içinde içeri girince cüce ortadan kaybolmuş. Fakat Ahmed'i ortada kahkahalar atarken görünce: «Hani sen eve gidemiyecek kadar hastaydın bu ne hâl» demişler. Ahmet'te: «Demin hastaydım ama şimdi iyileştim» demiş. Oduncu Memiş'in karısı komşularına yüzüğü gösterip kocam aldı diye biraz övünmek istemiş ama koyduğu yerde bulamayınca; «Evime senden başka kimse girmedi bunu senden başka kimse alamaz; ya verirsin ya da seni gider şikâyet ederim» deyince Ahmet korkarak yüzüğü çıkarmış ama tam kadına verirken elinden yere düşürmüş. Odada tın diye bir ses duyulmuş, bu sesle beraber de «Dileyin benden ne is-

terseniz vereyim» diye cücenin sesi kulaklarını çıplatmış. Hepsi yerlerinde dona kalmışlar. Ama Memiş'in aç gözlü karısı birer piliç olsa da yesek der demez masanın üzerinde tabaklar içinde piliç kızartmaları belirmiş. Hepsi birden yemeklere saldırınca da piliçler burunlarına yapışmasın mı? Ortalığı bir feryat bir figân kaplamış. Öyle bağırıyorlar can acılarından öyle haykırıyorlarmış ki taaa ormandan Memiş duymuş koşarak gelmiş. Onları burunlarına birer piliç yapışmış görünce hayretle içinde: «Bu ne hal, piliçleri burnunuza nasıl yapıştırdınız» demiş. Onlar da olanları anlatınca Memiş:

— Verin bana o yüzüğü gidip sahibini arayıp vereceğim; size de bu bir ders olsun başkalarının malına sahip çıkmayın. Nerde birşey bulsanız sahibini arayıp bulup verin» demiş. İşte o sırada cüce gene ortaya çıkarak:

— Sen çok iyi kalpli bir insansın Memiş. Bundan sonra sıkıntı yüzü görmiyecek servete kavuşup mutluluk içinde yaşayacaksın. Kötü kalpli komşuların ve aç gözlü karının burnundan piliç kızartmalarını çıkartacağım ama burunlarında birer leke kalacak. Onlar da böylece yaptıklarının cezasını hayatlarının sonuna kadar çekecekler» demiş.

---

21. SAYFADAKİ BULMACANIN CEVAPLARI:

Soldan sağa:
1. Kuzu - Kalem, 2. Oya - Makara, 3. Şu - Hala, 4. Akrep, 5. Sahra, 6. Hasta, 7. oKlera.

Yukarıdan aşağı:
1. Koş - Ok, 2. Uyu, 3. Za, 5. Ar, 6. Kahkaha, 7. Akar, 8. Lâle, 9. Erap, 10. Ma - Tam.

Güzel Türkçemiz KÖŞESİ

Enver Naci GÖKŞEN

Tosya, Namık Kemal İlkokulu öğrencilerinden Celâl Dirim, bizden soruyor: «Türkçe dersimizde Plan Çıkarma çalışmaları yapıyoruz. Bu konuda bilgi verir misiniz bana?..»

Önce, bu kardeşinizin ilgisine teşekkür ederiz. Her zaman belirttiğimiş gibi, dergimiz sizin derginizdir. Sorunlarınızı, karşılaştığınız güçlükleri çözümlemek bizim için sevindirici bir görevdir.

Şimdi, Celâl Dirim kardeşinizin sorusuna cevap verelim:

«Plan Çıkarma», planlı yazma, plan yapma ana konusu içine girer. Planlı yazma konusuna 99. sayımızda (Mayıs 1970) değinmiştik. Bu yazımızda da o kanunun öbür yanını tamamlamış olacağız.

Kısaca tanımlamak gerekirse plan çıkarma, yazılmış bir yazının dayandığı düşünce ya da duygu parçalarını meydana koymak demektir. Tıpkı yapılmış bir binanın, bir evin planını çizmek gibi..

Plan çıkarma, elbette plan yapmadan daha kolaydır.

Plan çıkarırken dikkat edeceğimiz en önemli nokta, elimizdeki yazıda işlenmiş olan düşünce ya da duygu öbeklerini birer birer meydana çıkarmak ve özetlemektir.

Her yazar, yazısını kendine göre bir plan gereğince yazmış olduğundan, plan çıkarırken bize düşen iş, parçadaki düşünce ya da duyguların dönüm noktalarını atlamadan saptamaktır.

Böylece alt alta sıralayacağımız maddeler, o yazının planını gösterir. Görüyorsunuz ya, hiç de zor bir iş değil. Yeter ki yazıdaki düşünce ya da duygu öbeklerini atlamadan, dikkatlice özetleyebilmiş olalım...

Bu özetlemeyi yaparken, cümlelerimizi çekimli fiillerle bitirmeye de dikkat etmemiz gerekir.. *gelir, karşılaşır, anlatır* gibi.

Yukarıda söylediklerimizi, şimdi bir parça üzerinde uygulayalım. Önce, aşağıdaki «Bir Fedakârlık Örneği» adlı tarih hikâyesini okuyunuz, sonra da altındaki planı, edindiğiniz bilgilere dayanarak inceleyiniz:

Babürlüler devrinin meşhur ve değerli kumandanlarından Bayram Han, Afganlılarla yaptığı savaşlarda onlara büyük kayıplar verdirmiş, fakat kötü bir tesadüfle bir gün kendisi de esir düşmüştü. Afganlılar Bayram Hana önceleri iyi muamele etmişlerdi. Hattâ kahramanlığına hürmeten, bir gün bir konuşma

sırasında, Afganlılar aleyhindeki mühim bir projesini ağzından kaçırınca, serbest bırakmak şöyle dursun, kendisini idama karar verdiler. Bayram Han, bunu sezdi ve bir yolunu bularak hapishane ve silâh arkadaşı Kasım Beyle birlikte kaçtı. Lâkin birkaç menzil ötede ikisi de yakalandılar.

Onları yakalıyan askeri birlik aldığı emre uyarak Bayram Han'ı öldürecekti. Bu arada biraz yanıldılar; daha gösterişli olan Kasım Beyi, Bayram Han zannetmişler ve onu öldürmek için hazırlığa başlamışlardı. Değerli kumandan, nefsini kurtarmak pahasına da olsa, arkadaşının kendisi yerine idamına razı olmadı:

«— Yanlışınız var; Bayram Han o değil benim.»

Diye ileri atıldı.

Fakat kumandanın memleketi için çok daha lüzumlu olduğunu bilen yiğit ve fedakâr Kasım Bey, son derece soğukkanlılıkla, parmağiyle onu göstererek:

«— Şu sadık hizmetkârıma bakınız; dedi. Beni kurtarmak için keidisini benim yerime koymağa çalışıyor, hayatını tehlikeye atıyor. Rica ederim onu serbest bırakın gitsin. İşte itiraf ediyorum, Bayram Han benim.»

Afganlılar, Kasım Beyin bu kadar soğukkanlılık ve kesinlikle söylediği bu söze inandılar ve asıl Bayram Hanı serbest bıraktılar.

Biraz sonra, pek korktukları ve kısa zamanda tekrar karşılarına çıkack olan büyük kumandan, elini kolunu sallıyarak uzaklaşırken, Afgnlılar, fedakâr Kasım Beyi idam ediyorlardı.

(Şemsettin Kutlu, Eski Türk Hayatı)

Parçanın planı:

1. Bayram Han, Afganlılara karşı kahramanlıklar göstermiş bir komutandır.
2. Tutsak düştüğü zaman önceleri iyi muamele görür.
3. Afganlılara karşı gizli düşünceleri yüzünden ölüme mahkûm edilir.
4. Kasım Beyle kaçarlarken yakalanırlar.
5. Askerler, Kasım Beyi Bayram Han sanırlar ve öldürmek isterler.
6. Bayram Han, bu yanlışlığı düzeltmemk ister.
7. Kasım Bey, itiraz eder ve Bayram Han'ın kendisi olduğunu söyleyerek onu kurtarmak ister.
8. Bayram Han serbest bırakılır ve Kasım Bey idam edilir.

KİM ÖNCE GİDECEK

İLK UZAY ROMANI

LUCIAN'IN AY CENKÇİLERİ

İnsanoğlunun ilk günlerdeki tüm bilgi dağarcığı, çevresindeki şeyleri görmek, ellemek ve seslerini işitmek yolu ile edindiği denemelerden ibaretti. Bu yüzden de yeryuvarlağını düz sanıyordu. Ona göre yeryuvarlağı evrenin tam ortasındaydı. Yeryuvarlağı olduğu yerde duruyor; güneş, ay ve yıldızlar gökte ışıldayarak yeryuvarlağının çevresinde dönüyorlardı.

Bir ara beş yıldızdan kurulu bir topluluğun öteki yıldızlardan ayrı bir yol izlediğine dikkat ettiler. Bu şaşırtıcı durum evrenin benimsedikleri tarifine uymuyordu. Kimse de bunun nedenini açıklayamadı.

Yıllar geçti. Filozof adı verilen bilgili kişiler evren için eskiden düşünülen biçimi değiştirerek doğruya yakın bir şekil vermeğe başladılar. Bunun için de ellerindeki matematik denen yeni ve çok üstün bir araçtan faydalandılar.

Daha sonra başka düşünürler, bir dünya olan Ay'da canlı varlıklar olabileceği fikrini ortaya attılar. Mantık onlara, bu şaşırtıcı fikri de-

nemek için yalnız bir yol olduğunu açıkladı: Ay'ın insan tarafından keşfi.

Fakat Ay'a nasıl gideceklerdi? Yeryuvarlağının «çekim» denen gücünden kurtulmanın imkânı yoktu ki. Bu yüzden insanlar uzayı hayal güclerinin kanatları ile keşfetmek ve bununla yetinmek zorunda kaldılar. Başka dünyalardaki serüven özlemini gidermek için uzay uçuşu hikâyeleri yarattılar.

Bugün çeşitli konularda yüzlercesi yazılan uzay romanlarının ilki M.S. 160 yılında, yâni günümüzden 1810 yıl önce yazıldı. Romanın adı «Gerçek Tarih», yazarı da Yunanlı ozan Samosata'lı «Lucian» dır.

İlk çağda önemli bir kervan istasyonu olan Samosata, bugünkü Urfa yakınında ve Fırat kıyısında idi.

Kitabın başında Lucian ve arkadaşları Herkül Sütunları'nın batısındaki yabancı denizlere açılmış bir teknededirler. Herkül Sütunları'nın bugünkü adı Cebelitarık Boğazı, yabancı denizler diye adı edilen de Atlas Okyanusu'dur. Lucian zamanında Atlas Okyanusu çok korkunç olayların yer alabileceği, bilinmeyen bir bölge idi.

Tekne yabancı denizlerde yol alırken birden bir kasırga kopar. Tekneyi sulardan alarak göklere doğru kaldırır. Yelkenleri rüzgârda yalazlanan tekne ile içindeki çaresiz insanlar yedi gün, yedi gece uçarlar. Sonunda, gök ışıl ışıl eden bir adaya varırlar. Tekne kazasız, belâsız adaya iner. Yolcular bir ülkeye ayak basarlar. Bu ülke Ay'dır.

Bir yelkenli direğinden daha uzun kanatları olan üç başlı akbabalara binmiş Ay cenkçileri gelerek Lucian ve arkadaşlarını esir alırlar. Bu Ay adamları çok iri-yarı, çıplak kafalı ve sakallıdırlar. Karınlarında kangrular gibi torbaları ve yerlerinden çıkarılabilen gözleri vardır. Ay adamı bakmak istediği zaman gözlerini takmakta, işi bittiği zaman çıkarmaktadır. Gözlerini yitirdiği zaman da kör olmamakta, kendisinde fazla göz olan bir arkadaşından ödünç almaktadır.

Ay cenkçileri Lucian ve arkadaşlarını Ay Kralı'nın sarayına götürürler. Ay Kralı, yeryuvarlağından gelmiş olan yolculara, Ay'ın, düşman dünya Güneş ile savaşmak için hazırlandığını söyler. Lucian ve arkadaşları Ay ordusuna yazılırlar. Kendilerine zırhlı birer elbise, birer de krallık akbabası verilir. Ertesi sabah öbür kanatlı birliklerle birlikte savaşa giderler.

Dev örümceklerle canavar karıncalardan kurulu Kâbus Taburları savaş alanında onları beklemektedir. Gizli silâhlar arasında sarmısak atıcılar, bindirilmiş pire birlikleri de vardır.

Ay ordusu savaşı kazanmaktadır. Fakat Köpek Yıldızı'ndan düşmana yardım gelir. İnİsan başlı atlar olan bulutlara binmiş santorlar ay adamlarını yenerler.

Savaş bitince Dünyalılar geri dönmek isterler. Yenik fakat iyilik görmüş olan Ay Kralı onlara Ay'ı ziyaretlerinin bir anısı olarak cam lifleri de bronzdan dokunmuş elbiseler armağan eder. Akbaba binicilerinden kurulu bir koruma birliği de küçük tekneyi, içindeki yolcularla birlikte okyanusa indirir.

Lucian ve arkadaşlarını yeryuvarlağında başka serüvenler beklemektedir. Bir daha da gökteki güzel, parlak adaya gitmezler.

ÇOCUK YUVASI

Kültür Yayın Ltd. Ort. adına
Sahibi
Türk Ticaret Bankası
Umum Müdürü
TURGUT SIZMAZOĞLU

İDARE : Kültür Yayın Ltd.
Ort. Türk Ticaret Bankası
Galatasaray-İstanbul
Telefon : 49 34 44
P.K. 541 BEYOĞLU

Genel Yönetim :
NURAN DEMİRCİOĞLU

Genel Yazı İşleri Müdürü:
REBİİ BARAZ

Basıldığı yer :
APA OFSET BASIMEVİ
64 03 75

ABONE : Yıllık abone bedeli 10.— Liradır. Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinden abone kaydedilir. Banka Şubesi olmayan yerde abone olmak isteyenler mecmuanın adresine 10 Lira göndererek abone olabilir.

ÇOCUK YUVASI KULÜBÜ

İsim ve soyadı : .....

Doğum yeri ve yılı : .....

Okul ve Sınıfı : .....

Ev adresi : .....

Hoşlandığı şeyler : .....

P. K. .....

Sizden Gelenler

Canan Yıldırır
Sınıf 5/B No: 209
Atatürk İlkokulu
AFYON

Bir şehirde 100 katlı otel varmış. Bir gün karı koca demişlerki, bu yüz katlı otelin tabiki odalardan biri boştur demişler. Otelin sahibine sormuşlar, bir oda verin bize demiş. Adam demişki hepsi dolu en üst katında bir oda var. Saat 12 den evvel gelmeniz lâzımki odanıza asansörle çıkın. Her gün bunlar odalarına geliyormuş. Bir gün yemeğe davetliler. Saat 1, 2, 3 olmuş tabi asansör çalışmıyor. Bunlar merdivenleri çıkmaya başlamışlar. 40. kata gelmişler, karısı Salamon sana bir şey söyliyecem demiş. Kapıya gelelim ondan sonra söylersin demiş. Kapıya gelmişler Salamon sana bir şey söyliyecem demiş, söyle bakalım demiş. Kapının anahtarlarını aşağıda unuttuk demiş.

MEYVASIZ AĞAÇ

Tohumdun ektim seni,
Bekledim boyatıp büyümeni.
Benim güzel ağacım
Sen oldun neşem, açım..
Dönüp bakmadı kimse sana.
Meyvasız kaldı dalların,
Kederlenme ağacım.
Kendimi dalına astığım o gün.
Meyvan ben olacağım.
Benim güzel ağacım.

ANNE

Sıcağın sinmiş bana
Seni severim ana
Sensin bana can veren
Sensin bana kan veren
Küçükken yudum yudum
Sütlerinle uyudum
Kulağıma ninniler
Neler söylerdin neler
Beni büyüttün ana
Beni yürüttün ana
Seni göremeyince
Kucakları mgölgeni

Canan Yıldırır
Sınıf 5/B No: 209
Atatürk İlkokulu
AFYON

bizimkiler

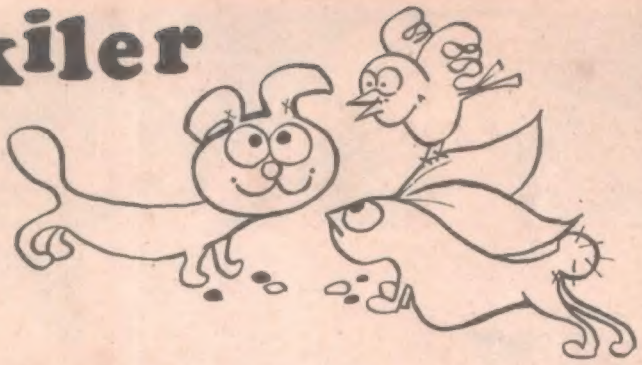

Gürol Sözen

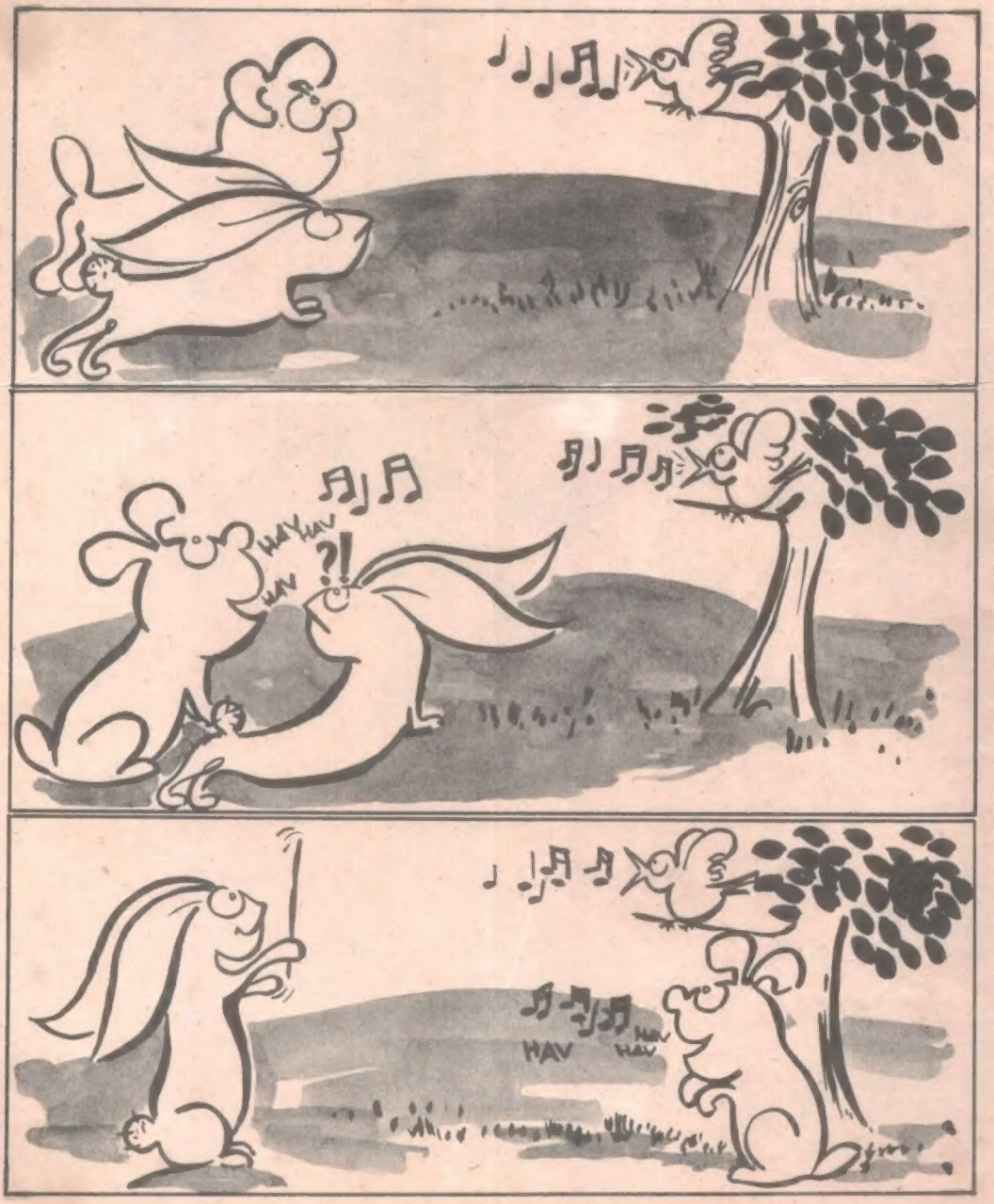

ZEYNEP ile NONOŞ

Çizen: BURAK